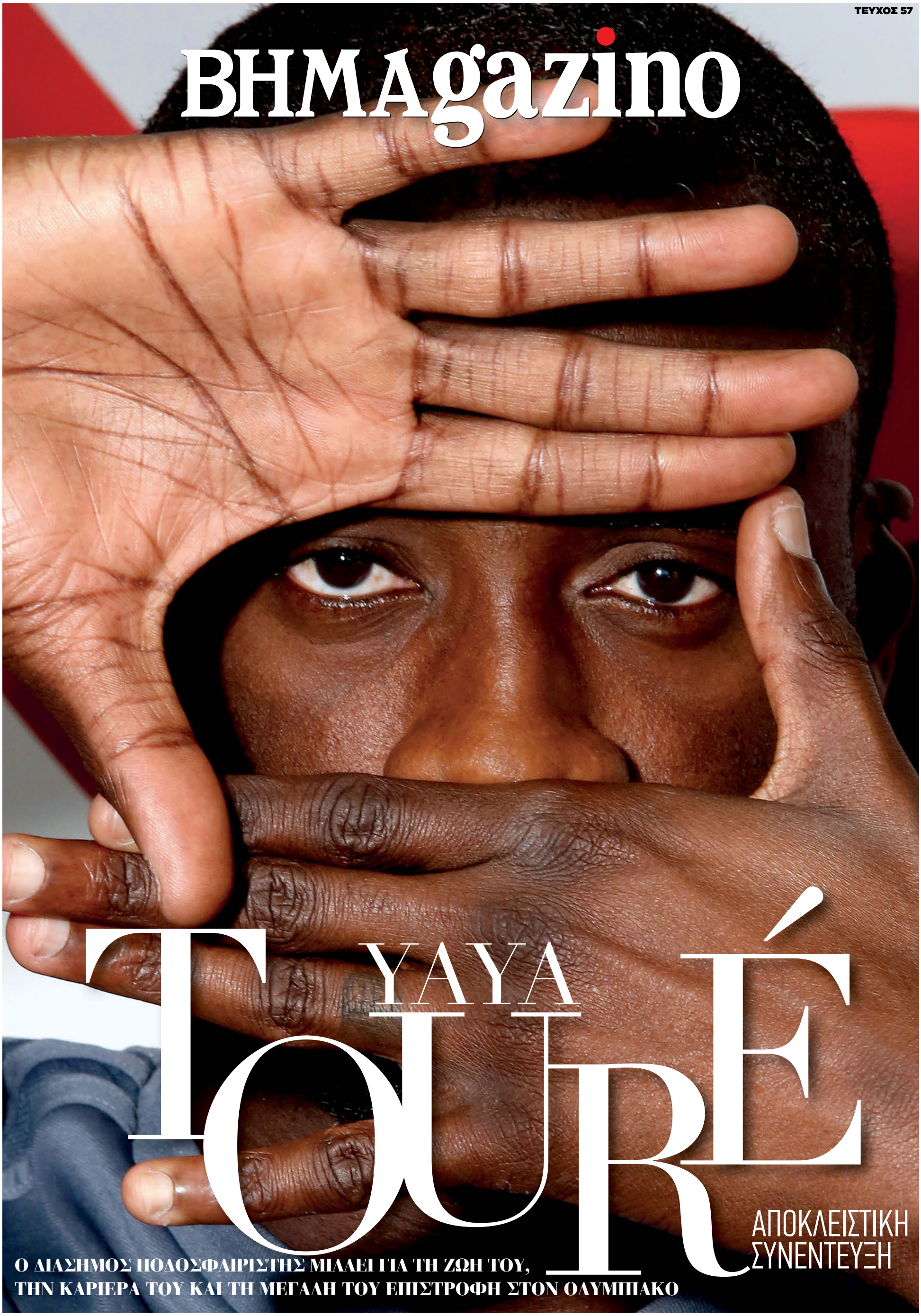
ΒΗΜAgazino

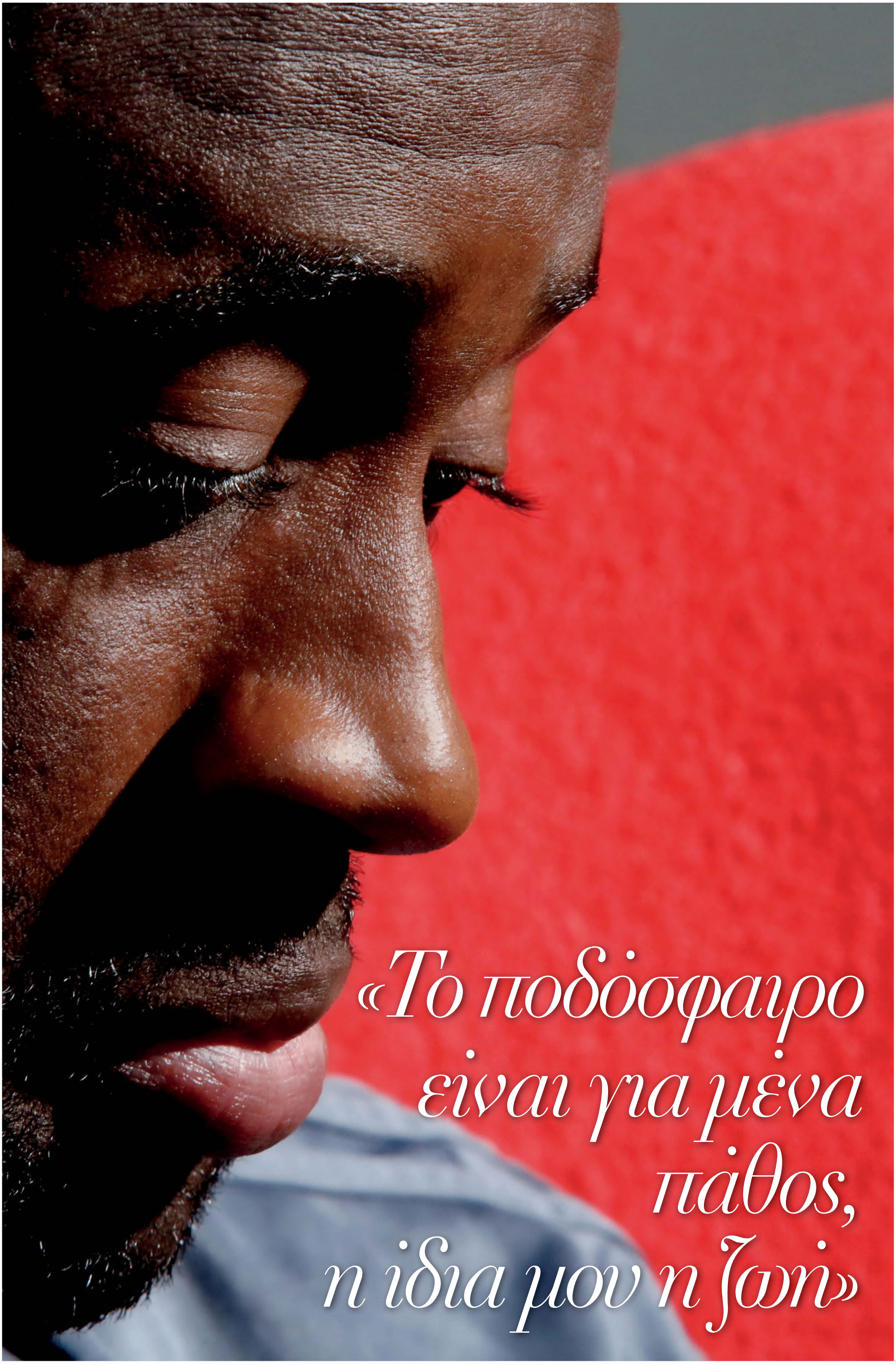

YAYA TOURÉ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΤΟ 1968 ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ; **Σ. 14**
ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΖΙΛΟ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ «ΝΙΚΗΣΕ» ΤΟΝ ΠΙΚΑΣΟ **Σ. 22**
ΤΑΞΙΔΙ ΙΔΑΝΙΚΟΣ, ΓΑΛΗΝΙΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΣΤΟ ΑΝΩ ΚΟΥΦΟΝΗΣΙ **Σ. 26**

ΑΛΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

YAYA TOURÉ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΑΚΤΗΣ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ

Ο πρώην άσος της Μπαρτσελόνα, της Μονακό και της Μάντσεστερ Σίτι επιστρέφει στον Ολυμπιακό 12 χρόνια μετά την πρώτη – σύντομη – παραμονή του στην Ελλάδα και μιλάει στο BHMAgazino για την αξία της σκληρής δουλειάς και το ασίγαστο πάθος του για το ποδόσφαιρο.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΥΣ **ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΙΠΕΤΟΠΟΥΛΟ** ΚΑΙ **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΦΕΤΣΑ**

Υπήρξε συνεπέστατος στο ραντεβού μας, πράγμα σπάνιο για ποδοσφαιριστή, αλλά ο Γιάγια Τουρέ δεν είναι ούτως ή άλλως μια συνηθισμένη περίπτωση αθλητή της μπάλας. Την αξία της ακρίβειας την έμαθε στη Βρετανία – γενικώς από όλες τις χώρες που πέρασε πήρε κάτι που μπορείς να διακρίνεις στον τρόπο με τον οποίο μιλάει. Μας απάντησε στα γαλλικά, με αυτή την άνεση των Γάλλων που χαίρονται να χρησιμοποιούν πολλές λέξεις για να σε πείσουν ότι συζητάνε πολύ σοβαρά. Παρότι βλοσυρός και προσεκτικός στις εκφράσεις του, ο 35χρονος σούπερ σταρ από την Ακτή Ελεφαντοστού γελούσε συχνά με τις ερωτήσεις μας, αλλά και όσο έδινε τις δικές του απαντήσεις. Μας δήλωσε ότι προετοιμάζεται σκληρά για να μπορεί σε δύο εβδομάδες να είναι έτοιμος να αγωνιστεί: ανυπομονεί. Εδειχνε αποφασιστικός όταν είπε πως ήταν πάντα όνειρό του να γυρίσει στην Ελλάδα, έμοιαζε πολύ σίγουρος για τη δεύτερη καριέρα του στα μέρη μας, ήταν αδύνατον να του πάρεις μία λέξη έστω για αυτούς για τους οποίους δεν ήθελε να μιλήσει και απέφυγε επίμονα να αναφερθεί στο χθες, αφού ζει πάντα για το αύριο. Ξεκαθαρίζει ότι είναι αδύνατον να φανταστεί τη ζωή του χωρίς το ποδόσφαιρο. Κι εμείς όμως είναι αδύνατον να φανταστούμε το ποδόσφαιρο χωρίς τον Γιάγια Τουρέ.

Α.Κ.: Πώς γίνεται κάποιος να έχει περάσει από τη Μονακό, την Μπαρτσελόνα και την Μάντσεστερ Σίτι, να έχει ζήσει στο Μόντε Κάρλο, στη Βαρκελώνη και στο Μάντσεστερ και να θέλει τόσο να επιστρέψει στην Ελλάδα, σε μια ομάδα για την οποία έχει παίξει μόνο έναν χρόνο;
«Κάθε απόφασή μου την υπαγορεύει το πάθος μου για το ποδόσφαιρο. Παρότι έχω αγωνιστεί σε πολλά μεγάλα πρωταθλήματα, εδώ ήθελα να τελειώσω την καριέρα μου. Ξέρετε, πάντα θέλω να κερδίζω τίτλους. Θα μπορούσα να είχα διαλέξει να τελειώσω την καριέρα μου στην Ιαπωνία ή στην Κίνα. Αλλά αυτό δεν θα μου αρκούσε. Θέλω να ικανοποιώ το πάθος μου».

Α.Κ.: Το 2011, όταν είχες έρθει για το φιλικό ανάμεσα στους φίλους του Ζιντάν και του Ρονάλντο, μας είχες πει ότι θέλεις να τελειώσεις εδώ την καριέρα σου. Λίγοι σε πίστεψαν...
«Πολλές φορές λέω πράγματα και οι άλλοι νομίζουν ότι δεν μιλάω σοβαρά! Κι όμως, εγώ από τότε το είχα σκοπό να επιστρέψω. Νιώθω σαν στο σπίτι μου εδώ. Λυπάμαι που την πρώτη φορά έμεινα μόνο έναν χρόνο. Νιώθω ότι εδώ ξεκίνησε η πραγματική μου καριέρα. Στον Ολυμπιακό άλλαξα νοοτροπία, κατάλαβα πόσο σπουδαίο είναι το κίνητρο να πηγαίνεις πιο ψηλά, πόσο σημαντικό είναι να κερδίζεις. Εδώ πήρα τον πρώτο μου τίτλο. Η φιλοσοφία της ομάδας με σημάδεψε. Εμαθα να είμαι πρωταθλητής. Λυπάμαι πολύ που πέρυσι ο Ολυμπιακός τερμάτισε τρίτος – στο ποδόσφαιρο βέβαια όλα μπορούν να συμβούν, αλλά γύρισα για να τον βοηθήσω να ξανανέβει στην κορυφή. Είναι ωραία ευκαιρία. Εκείνο το βράδυ πάντως, στο φιλικό με τους φίλους του Ρονάλντο και του Ζιντάν, ενώ όλοι χαίρονταν γιατί έβλεπαν μεγάλους παίκτες, εγώ χάρηκα γιατί ξαναβρέθηκα στο "Καραϊσκάκης" και άκουσα ξανά τον κόσμο να φωνάζει το όνομά μου. Μιλούσα πολύ σοβαρά τότε – σας διαβεβαιώνω».

Μ.Σ.: Πώς βρήκες την ομάδα στην επιστροφή;
«Εξαιρετική. Εχει σπουδαίους παίκτες, έναν προπονητή που δουλεύει πολύ, υπέροχες εγκαταστάσεις. Χαίρομαι που όλα τα βρήκα καλύτερα».

Α.Κ.: Τον ποδοσφαιριστή Τουρέ τον ξέρουμε καλά, τον άνθρωπο λιγότερο. Πάντα πίστευα, π.χ., ότι υπάρχει μια τεράστια οικογένεια Τουρέ, όπου όλοι παίζουν ποδόσφαιρο και είναι σπουδαίοι αθλητές...
«Οχι, όχι. Εχω έναν αδελφό που έπαιξε σε τοπ επίπεδο και είναι σήμερα βοηθός προπονητή στη Σέλτικ και είχα έναν αδελφό που έχασα. Ημασταν μια ήσυχη οικογένεια, δεν έχω να σας διηγηθώ παράξενες ιστορίες από τα παιδικά μου χρόνια. Ο πατέρας μας μάς έλεγε ότι πρέπει να είμαστε πρώτοι και να μην ανεχόμαστε την ήττα, κι αυτό σίγουρα με επηρέασε πολύ. Μπορείς και να χάνεις, μου έλεγε, αλλά ποτέ ντροπιαστικά. Πάντα με αξιοπρέπεια, πάντα παλεύοντας».

Α.Κ.: Μου κάνει εντύπωση που λες πως εδώ έμαθες την τέχνη του πρωταθλητισμού. Οταν είχες έρθει μικρός, φαινόσουν ήδη έτοιμος. Θυμάμαι ένα φιλικό με τη Βαλένθια εκείνο το καλοκαίρι που μας έκανε να αναρωτηθούμε πού σε βρήκε ο Ολυμπιακός.
«Δούλευα πάντα πολύ. Οταν ήρθα στην Ελλάδα και απέκτησα την καλή σχέση με τη διοίκηση της ομάδας αλλά και τον κόσμο, κατάλαβα ότι θα κάνω πολλά. Δυνάμωσα. Εμαθα πολλά και στην Ουκρανία, αλλά εδώ ήταν αλλιώς. Μετά ένιωθα πολύ σίγουρος. Και στη Μονακό και στην Μπαρτσελόνα πήγα έτοιμος. Τα επόμενα βήματα ήταν ταχύτατα. Καταιγιστικά. Τα τρία χρόνια στην Μπαρτσελόνα δεν κατάλαβα πόσο γρήγορα πέρασαν».

Α.Κ.: Με τους προπονητές σου τι σχέση είχες; Διαβάζαμε, παραδείγματος χάριν, συχνά για καβγάδες και δυσκολίες όταν δούλευες με τον Πεπ Γκουαρντιόλα.
«Μη μου ζητάτε να μιλήσω για αυτόν. Δεν έχω διάθεση να πω τίποτε παραπάνω – ανήκει στο παρελθόν. Εχω συνεργαστεί με πολλούς καλούς προπονητές. Ας πούμε ότι σήμερα στον Ολυμπιακό έχω έναν εξαιρετικό προπονητή – αυτό μετράει. Τον εκτιμώ πολύ γιατί είναι ήρεμος και εξηγεί στην ομάδα τι θέλει. Μου θυμίζει προπονητές σπουδαίους που είχα, όπως τον Πελεγκρίνι και τον Μαντσίνι, ανθρώπους ήρεμους και πολύ συμπαθείς. Για αυτούς θέλω να μιλάω».

Μ.Σ.: Ποιες είναι οι εντυπώσεις σου από την Ελλάδα τώρα που επέστρεψες ύστερα από χρόνια; Πώς τη βλέπεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο;

Ο Κριστιάνο Ρονάλντο διεκδικεί την μπάλα από τον Τουρέ στον τελικό του Τσάμπιονς Λιγκ μεταξύ Μπαρτσελόνα και Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ στο Ολίμπικο της Ρώμης το 2009. Ο Τουρέ σήκωσε τελικά το τρόπαιο.

Πενήντα χρόνια μετά τις ταραχές στο Σικάγο, ένα λεύκωμα που μόλις κυκλοφόρησε απεικονίζει παραστατικά το τοξικό κλίμα στο οποίο ο πόλεμος του Βιετνάμ και οι πολιτικές δολοφονίες του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και του Ρόμπερτ Κένεντι είχαν βυθίσει την αμερικανική κοινωνία.

ΑΠΟ ΤΟΝ **ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ**

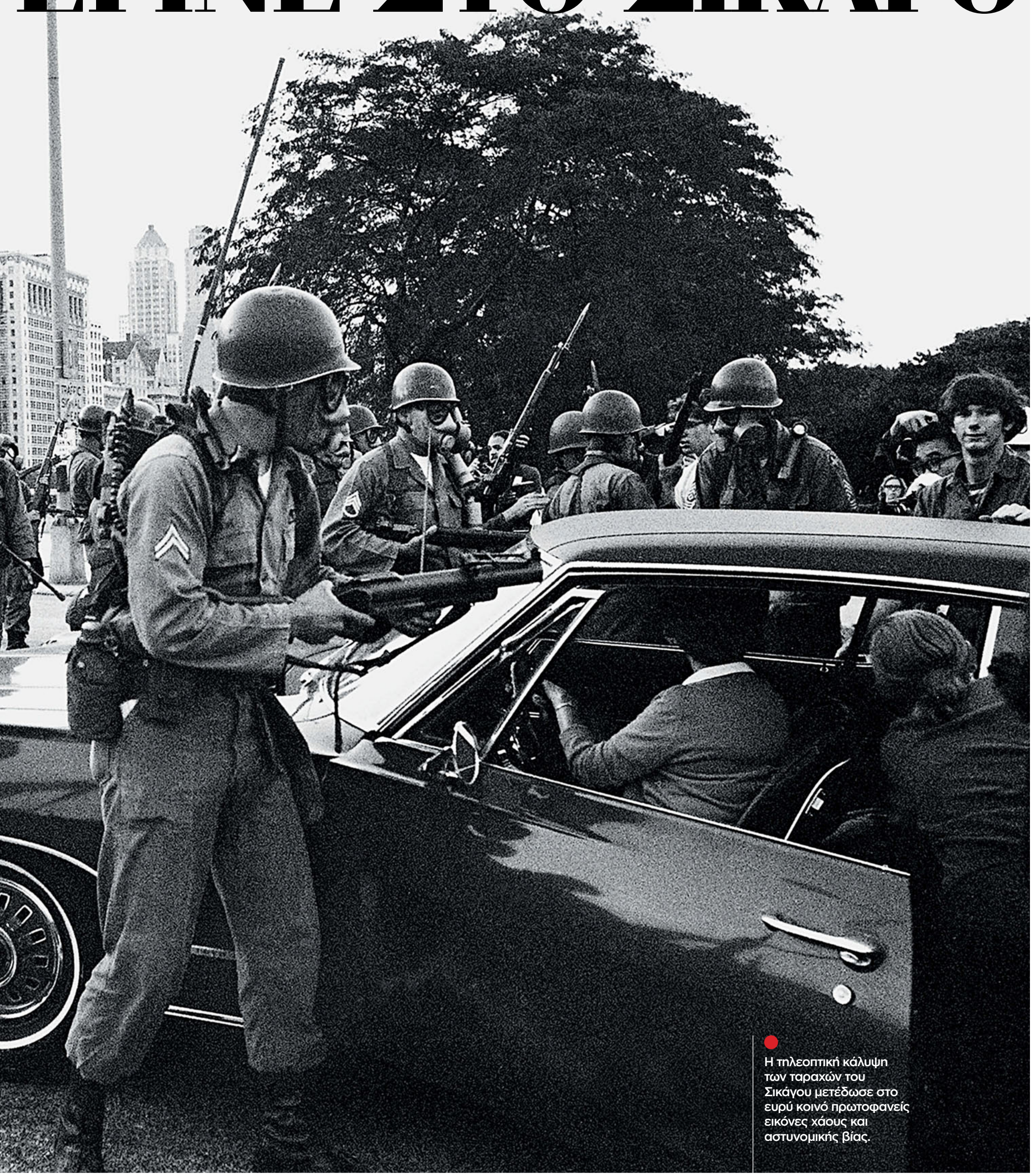

ΤΙ ΣΤΙΣ 28 ΑΥΓ

Παρίσι, Γούντστοκ, Πράγα, Ουάσιγκτον, Σαν Φρανσίσκο, Σικάγο. Τα εμβληματικά πεδία της μνήμης της δεκαετίας του ’60 χαρακτηρίζονται από μια επίμονη εναλλαγή ειρηνικών εκδηλώσεων και συγκρουσιακών καταστάσεων. Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ αναγγέλλει «I have a Dream» από τα σκαλιά του Μνημείου του Λίνκολν στην αμερικανική πρωτεύουσα, τα «παιδιά των λουλουδιών» κάνουν πράξη το «καλοκαίρι της αγάπης» στην πόλη του Γκόλντεν Γκέιτ, πλήθη εκατοντάδων χιλιάδων δημιουργούν μια μοναδική στιγμή στην ιστορία του ροκ. Στον Μάη του ’68 και στην «Άνοιξη της Πράγας», αντίθετα, η επανάσταση βγαίνει στο προσκήνιο για έναν σύντομο, βίαιο κυματισμό, προτού υπαναχωρήσει και πάλι. Αν όμως το Παρίσι αποτελεί ως σήμερα για την Ευρώπη το πιο χαρακτηριστικό (και για πολλούς ακόμη, το πιο γοητευτικό) μέτρο της ταραχώδους εκείνης εποχής, για την Αμερική το αντίστοιχο σημείο αναφλεξης είναι το Σικάγο του 1968 – μια ειρηνική αρχικά διαμαρτυρία στο πλαίσιο του συνεδρίου του κυβερνώντος Δημοκρατικού Κόμματος για την εκλογή του υποψηφίου του στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές μεταξύ 26 και 29 Αυγούστου που μετετράπη σε τετραήμερη μάχη περίπου 10.000 διαδηλωτών με 27.000 μέλη της τοπικής αστυνομίας, της εθνοφρουράς και του αμερικανικού στρατού. Η τηλεοπτική κάλυψη του γεγονότος μετέδωσε εικόνες πρωτοφανούς χάους και ανηλεούς αστυνομικής βίας που για κάποιους τεκμηρίωναν την άποψη ότι η χώρα διολίσθαινε στην αναρχία, για άλλους την αίσθηση ότι το κράτος καταπατούσε τα δικαιώματα των πολιτών. Πενήντα χρόνια μετά, οι εικόνες του Σικάγου εξακολουθούν να αντηχούν στη συλλογική μνήμη, όπως δείχνει η πρόσφατη έκδοση «Chicago 1968. The Whole World is Watching» («Σικάγο 1968. Ολόκληρος ο κόσμος παρακολουθεί», εκδ. Hat & Beard), ενός φωτογραφικού και δημοσιογραφικού χρονικού εκείνων των ταραγμένων ημερών.

Την ανάφλεξη την περίμεναν πολλοί. Ερχόταν με φόρα από το 1967, τη χρονιά των χειρότερων φυλετικών ταραχών που είχε γνωρίσει η χώρα, με τουλάχιστον 85 νεκρούς και περισσότερους από 2.000 τραυματίες. Το 1968 όμως προοριζόταν να εξελιχθεί σε τραυματικό έτος. Η σφοδρή αντίδραση ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ (549.000 αμερικανοί στρατιώτες υπηρετούσαν επί τόπου, με τις συνολικές απώλειες να έχουν ξεπεράσει ήδη τους 35.000 άνδρες) θα έφερνε τον πρόεδρο Λίντον Τζόνσον σε αδιέξοδο, επιβάλλοντάς του την πρωτοφανή απόφαση να μην διεκδικήσει δεύτερη θητεία. Επειτα από τη δολοφονία του μαύρου ηγέτη Μάρτιν Λούθερ Κινγκ στις 4 Απριλίου, τις ταραχές που ακολούθησαν σε 110 αμερικανικές πόλεις με απολογισμό 40 νεκρούς, 2.500 τραυματίες και 15.000 συλληφθέντες, όπως και τη δολοφονία του υποψηφίου για το προεδρικό χρίσμα των Δημοκρατικών Ρόμπερτ Κένεντι στις 5 Ιουνίου, το συνέδριο του κυβερνώντος κόμματος επρόκειτο να διεξαχθεί σε συνθήκες πρωτοφανούς κοινωνικής έντασης. Πολιτικά, η απειλή των «αντιπολεμικών» υποψηφίων Γιουτζίν Μακάρθι και Τζορτζ Μαγκόβερν έστρεφε τον μηχανισμό του κόμματος στην ασφαλή αλλά περιορισμένης δημοκρατικότητας επιλογή να «στέψει» τον αντιπρόεδρο Χιούμπερτ Χάμφρεϊ, ο οποίος δεν είχε λάβει μέρος σε καμία προκριματική εκλογή. «Ενα διαιρεμένο Δημοκρατικό Κόμμα θα φιλοξενούσε το συνέδριό του σε μια πόλη-προπύργιο των Ρεπουμπλικανών, με κάποια αυτοαποκαλούμενα “φρικιά” να προγραμματίζουν Φεστιβάλ Αγάπης – το σκηνικό ήταν πολιτικά παράλογο»

ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Η τηλεοπτική κάλυψη των ταραχών του Σικάγου μετέδωσε στο ευρύ κοινό πρωτοφανείς εικόνες χάους και αστυνομικής βίας.

MICHAEL COPPER/COURTESY HAT AND BEARD PRESS

ΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ 1968;

HUG HOUSE ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ

Μια βραβευμένη αιγαιοπελαγίτικη κατοικία μετατρέπει την αυστηρή γεωμετρικότητα της κυκλαδικής αρχιτεκτονικής σε ζεστή αγκαλιά.

ΑΠΟ ΤΗ **ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ**

«Η αγκαλιά είναι μια μορφή σωματικής οικειότητας, καθολικά αποδεκτή στις ανθρώπινες κοινότητες, κατά την οποία δύο ή περισσότεροι άνθρωποι περνάνε τα χέρια τους ανάμεσα στον λαιμό, την πλάτη ή τη μέση του άλλου, κρατώντας ο ένας τον άλλον σε εγγύτητα». Αυτά έχει να μας πει η αγαπημένη Wikipedia όσον αφορά το λήμμα «hug». Αυτό ήταν εν ολίγοις το κόνσεπτ με το οποίο χειρίστηκαν τη δημιουργία μιας κατοικίας στην Πάρο οι React Architects, σε μια περιοχή ειδικής προστασίας περίπου 500 μέτρα από την είσοδο του Περιβαλλοντικού και Πολιτιστικού Πάρκου Πάρου (στη χερσόνησο του Αγίου Ιωάννη Δέτη) και περίπου 200 μέτρα από τη θάλασσα και τον κόλπο της Νάουσας. Σε αυτό το πανέμορφο φυσικό τοπίο οι ιδιοκτήτες μιας έκτασης 11 στρεμμάτων ζήτησαν από τους Νατάσα Δεληγιάννη και Γιώργο Σπυρίδωνος να σχεδιάσουν ένα λιτό σπίτι με διάθεση εξωστρέφειας. Κοινώς, με άμεση πρόσβαση και σε επαφή με τους εξωτερικούς χώρους και το περιβάλλον του. Εκείνοι από τη μεριά τους θέλησαν να ικανοποιήσουν την εύλογη επιθυμία – διότι εδώ που τα λέμε αν έχεις ένα τέτοιο τοπίο τι τους θέλεις τους περίτεχνους εσωτερικούς χώρους; – δίχως να επιβαρύνουν το τοπίο. Αφήνοντας δηλαδή το ελάχιστο δυνατό αποτύπωμα στον ορίζοντα της περιοχής. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε το «Hug House», ένα σύμπλεγμα δύο κτιρίων που ακολουθούν τον συνεπή μινιμαλισμό και την αυστηρή γεωμετρικότητα της κυκλαδικής αισθητικής, με την ειδοποιό διαφορά ότι εγκολπώνονται στο εσωτερικό ενός πέτρινου εξωτερικού τοίχου. «Υπάρχουν μορφολογικοί περιορισμοί στο νησί της Πάρου τους οποίους προσπαθούμε να παραλλάξουμε στον βαθμό που μπορούμε, κάνοντας μια μινιμαλιστική και μοντέρνα μετάφραση πάντα σε αρμονία με το περιβάλλον» εξηγεί στο ΒΗΜAgazino ο κ. Σπυρίδωνος. «Για εμάς, η κυκλαδική αρχιτεκτονική ξεφεύγει απο το στενό πλαίσιο της επανάληψης μορφολογικών στοιχείων, όπως παράθυρα, ανοίγματα, χρώματα κ.λπ., και γίνεται ένας τρόπος σχεδιασμού που συνδιαλέγεται με το περιβάλλον και προσπαθεί να

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΣΣΑΡΙΤΑΚΗΣ

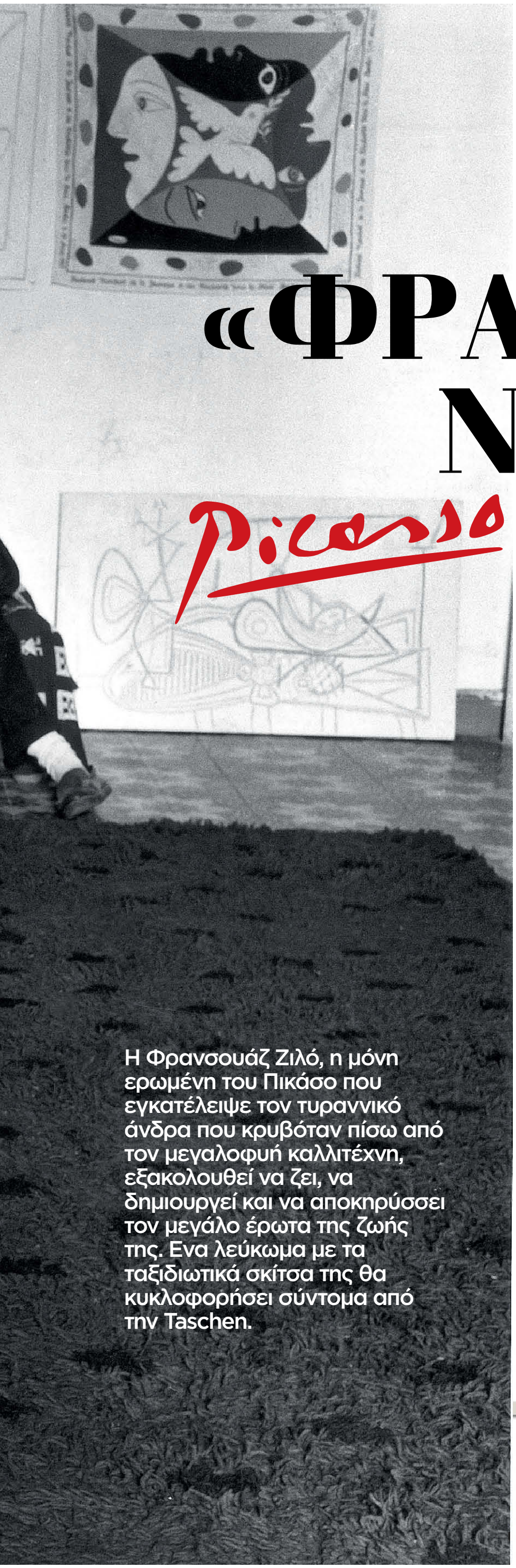
1. Το σύμπλεγμα των δύο σπιτιών περιβάλλεται από την «αγκαλιά» που του προσφέρει ένας πέτρινος τοίχος.

2. Ενα μικρό άνοιγμα υπάρχει στο βορειοανατολικό άκρο του κτιρίου.

Η γυναίκα μπροστά από τον καλλιτέχνη και από την εποχή της. Η Φρανσουάζ Ζιλό και ο Πικάσο στο Βαλορί της Γαλλίας το 1952 φωτογραφημένοι από τον Ρομπέρ Ντουανό.

ROBERT DOISNEAU/GAMMA RAPHO/GETTY/IDEAL

«ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ, ΝΙΚΗΣΕΣ»

Η Φρανσουάζ Ζιλό, η μόνη ερωμένη του Πικάσο που εγκατέλειψε τον τυραννικό άνδρα που κρυβόταν πίσω από τον μεγαλοφυή καλλιτέχνη, εξακολουθεί να ζει, να δημιουργεί και να αποκηρύσσει τον μεγάλο έρωτα της ζωής της. Ενα λεύκωμα με τα ταξιδιωτικά σκίτσα της θα κυκλοφορήσει σύντομα από την Taschen.

ΑΠΟ ΤΗ **ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ**

Είναι η γυναίκα που επιβίωσε από τη σαρωτική καταιγίδα με το όνομα Πικάσο. Εξήντα χρόνια μετά τον χωρισμό της από το απόλυτο φαινόμενο στην τέχνη του 20ού αιώνα, αυτό εξακολουθεί να είναι το βασικό διαπιστευτήριό της. Κι όμως, η Φρανσουάζ Ζιλό (1921-) υπήρξε ανέκαθεν μια ταλαντούχα ζωγράφος και σε ένα αθόρυβο παράλληλο σύμπαν, όπου παρέμενε σταθερά γνωστή ως «η πρώην ερωμένη», εκείνη έχτιζε μια αξιοπρεπέστατη καριέρα ως καλλιτέχνις. Μπορεί να το διακρίνει κανείς στις σελίδες ενός νέου λευκώματος με τίτλο «Françoise Gilot. Three Travel Sketchbooks: Venice, India, Senegal» (εκδόσεις Taschen), στο οποίο παρουσιάζονται σκίτσα της από τρία μεγάλα ταξίδια της σε Βενετία, Ινδία και Σενεγάλη από το 1974 έως το 1981.

Οπως συμβαίνει όμως με τις χαρισματικές αλλά κυρίως με τις αυτόφωτες γυναίκες, δεν θέλει να είναι γνωστή μόνο χάρη στη σχέση της με έναν ισχυρό άνδρα. Είναι άδικο για την ίδια και για την ευαισθησία της δουλειάς της, όμως όσα λευκώματα κι αν κυκλοφορήσει η Taschen για να αποκαταστήσει την καλλιτεχνική τιμή της παραγνωρισμένης Ζιλό, εκείνη θα παραμείνει για πάντα η πανέμορφη γυναίκα που περπατά ευθυτενής και χαμογελαστή στην παραλία ενώ ο Πικάσο ακολουθεί πίσω της κρατώντας μια ομπρέλα θαλάσσης σαν ομπρελίνο για να την προστατέψει από τον ήλιο, σχεδόν δουλικός. Μόνο αυτό δεν υπήρξε απέναντί της στην πραγματικότητα, καθότι είναι γνωστό πως ο σαδιστικός του χαρακτήρας την έδιωξε μακριά του ύστερα από δέκα χρόνια συμβίωσης και δύο παιδιά, όπως είχε αποκαλύψει η ίδια στην πολύκροτη αυτοβιογραφία της «Η ζωή με τον Πικάσο» το 1964.

Επαναστάτρια από κούνια

Γεννήθηκε στο Νεϊγί-σιρ-Σεν κοντά στο Παρίσι το 1921, κόρη ενός εύπορου επιχειρηματία ο οποίος ήθελε να τη δει να διαπρέπει στις θετικές επιστήμες, αλλά τελικά συμβιβάστηκε με τη σύντομη θητεία της στη Νομική Σχολή – ας όψεται η γερμανική εισβολή στη Γαλλία –, και μιας γυναίκας με καλλιτεχνικές κλίσεις, ιδιαίτερα στη ζωγραφική με ακουαρέλα, η οποία ενθάρρυνε τη μικρή Φρανσουάζ να ζήσει τη ζωή της όπως θα είχε επιθυμήσει και η ίδια αν δεν της το είχαν απαγορεύσει οι συμβάσεις της εποχής. Σίγουρα η δυναμική μητέρα της θα της είχε ενσταλάξει και την απαραίτητη δόση δυναμισμού ώστε να αναμετριέται με συμβάσεις της δικής της εποχής και να απαντάει κατάλληλα σε σεξιστικά σχόλια που άκουγε όταν έλεγε ότι είναι ζωγράφος, όπως «κορίτσια που έχουν τη δική σου εμφάνιση δεν θα μπορούσαν ποτέ να είναι ζωγράφοι».

Βέβαια, όταν της είπε αυτά ακριβώς τα λόγια ο Πικάσο, αφότου είχε δηλώσει καταγοητευμένος από την πρώτη τυχαία συνάντησή τους στο εστιατόριο «Le Catalan», η Ζιλό δεν υπεραμύνθηκε της τέχνης της. Ηταν το 1943, χρονιά που εκείνη είχε πραγματοποιήσει την πρώτη της έκθεση σε μια μικρή παρισινή γκαλερί μετά την αυτομό-

Σελίδες από το λεύκωμα «Françoise Gilot. Three Travel Sketchbooks: Venice, India, Senegal» (εκδόσεις Taschen), στο οποίο παρουσιάζονται σκίτσα της από τρία μεγάλα ταξίδια της σε Βενετία, Ινδία και Σενεγάλη από το 1974 ως το 1981.

ΑΠΟ ΤΟΝ **ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ**

Είχα συνειδητά αποφύγει για αρκετά χρόνια τις διακοπές στο Ανω Κουφονήσι, κυρίως επειδή με απέτρεπε η εμφάνιση αυτών που έβλεπα να κατεβαίνουν στο νησί από τα καράβια στις παλιότερες εξορμήσεις μου στις Μικρές Κυκλάδες: άνδρες με σηκωμένους γιακάδες στα πόλο μπλουζάκια, γυναίκες υπερβολικά βαμμένες για ταξίδι με πλοίο. Η επιμονή διάφορων φίλων με ανάγκασε με τον καιρό να αναθεωρήσω την άποψή μου και ομολογώ, τώρα που απέκτησα ιδία άποψη, πως είχα τελικά αδικήσει το μικρότερο κατοικήσιμο νησί των Κυκλάδων, όχι γιατί είχα εξαγάγει λάθος συμπεράσματα για τον κόσμο που το επισκέπτεται, αλλά επειδή παραμένει πανέμορφο ακόμη και αν δεν αισθάνεσαι άνετα με το πιο αντιπροσωπευτικό δείγμα της καλοκαιρινής ανθρωπογεωγραφίας του. Η πιο έντονη αίσθηση που μου έμεινε βέβαια δεν έχει σχέση με το styling, αλλά με τη γλώσσα. Ακούς τόσο συχνά ιταλικά, που νιώθεις πως θα μπορούσες να βρίσκεσαι στη Σαρδηνία – αν είχαν βέβαια στην Ιταλία τόσο ωραία θάλασσα, θα έρχονταν μέχρι εδώ;

Το Ανω Κουφονήσι το αγαπούν οι πιο πολλοί (και έχουν δίκιο) για τις παραλίες του, και ακόμη πιο συγκεκριμένα για τα νερά του που είναι παντού κρυστάλλινα, καταγάλανα, βελούδινα. Ακόμη και στο λιμάνι η αμμουδιά με το πρωτότυπο όνομα Αμμος σε εντυπωσιάζει με την ομορφιά της. Γεμάτη από το πρωί μέχρι το βράδυ, με θαμώνες που πλατσουρίζουν και παίζουν beach volley ή οργανώνουν πάρτι γενεθλίων, αποτελεί ιδανικό σκηνικό για οικογένειες, αφού και ρηχά νερά υπάρχουν, και όρια: ένα σκοινί, σαν διαχωριστική γραμμή στις πισίνες, χωρίζει τους λουομένους από τα σκάφη που είναι αραγμένα εκεί. Οι ρομαντικοί μπορούν να περάσουν τις νύχτες τους στο συγκεκριμένο σημείο κοιτάζοντας τα αστέρια και το περίγραμμα της ατμοσφαιρικής Κέρου που διαγράφεται στον νυχτερινό ουρανό από τα παγκάκια που βρίσκονται εγκατεστημένα μερικά βήματα από τα κύματα.

Τις πλαζ μπορείς να τις γυρίσεις με τα πόδια, ένα μονοπάτι σού τις αποκαλύπτει όλες, τη μία μετά την άλλη, ξεκινώντας από τη Χώρα και καταλήγοντας στο ομολογουμένως θαυμάσιο Πορί (που είναι και η πιο μακρινή, θέλει 40 λεπτά

ΚΟΥΦΟΝΗΣΙ

Ισως ο Σεπτέμβριος να είναι ο πιο κατάλληλος μήνας για ολιγοήμερες διακοπές στον... Βενιαμίν των Μικρών Κυκλάδων – για όσους τουλάχιστον θέλουν να χαρούν τις χρυσαφένιες αμμουδιές του χωρίς πολυκοσμία.

SHUTTERSTOCK